

כוכבים

מיו מיו - זו שחקנית

יש לה שתי עיניים ענקיות ומבט של נערה מופתעת. עורה חיוור, שיערה בגוון הפישתן הטבעי, תווי פניה משורטטים ב־דקות. גיורתה מזכירה את דמויותיהן של יושבות בתי־הקפה הבוהמיים של הרובע הלאטיני בפאריס, הסביבה שבה, בדיוק, אפשר היה לראותה בסרטיה הראשונים, בדרך־כלל כאחת הנסחבת אחרי הכנופייה, באחד מבתי־הקפה האלה רכשה את ה־פסאודונים שלה: מיו מיו.

היום היא רחוקה ביותר מן ההתחלה. את מקומה בסרטים, החליפה ביעדים מגוון נים יותר. מאז שנת 1971 זכתה להצלחה ממשית, כשסרטים רדפו זה את זה, ובמשך עשר השנים עשתה יותר מעשרים ביניהם, עם במאים כמו ג'וזף לוס, מארקו בלוקיו, אלן טאנר וקלוד מילר. לאחרונה, השתתפה בשני סרטים, להתראות ביום שני, בבימויו של מוריס דאגוסון, וחיים חדשים של דניאל דובל, שיוצג בקרוב בישראל.

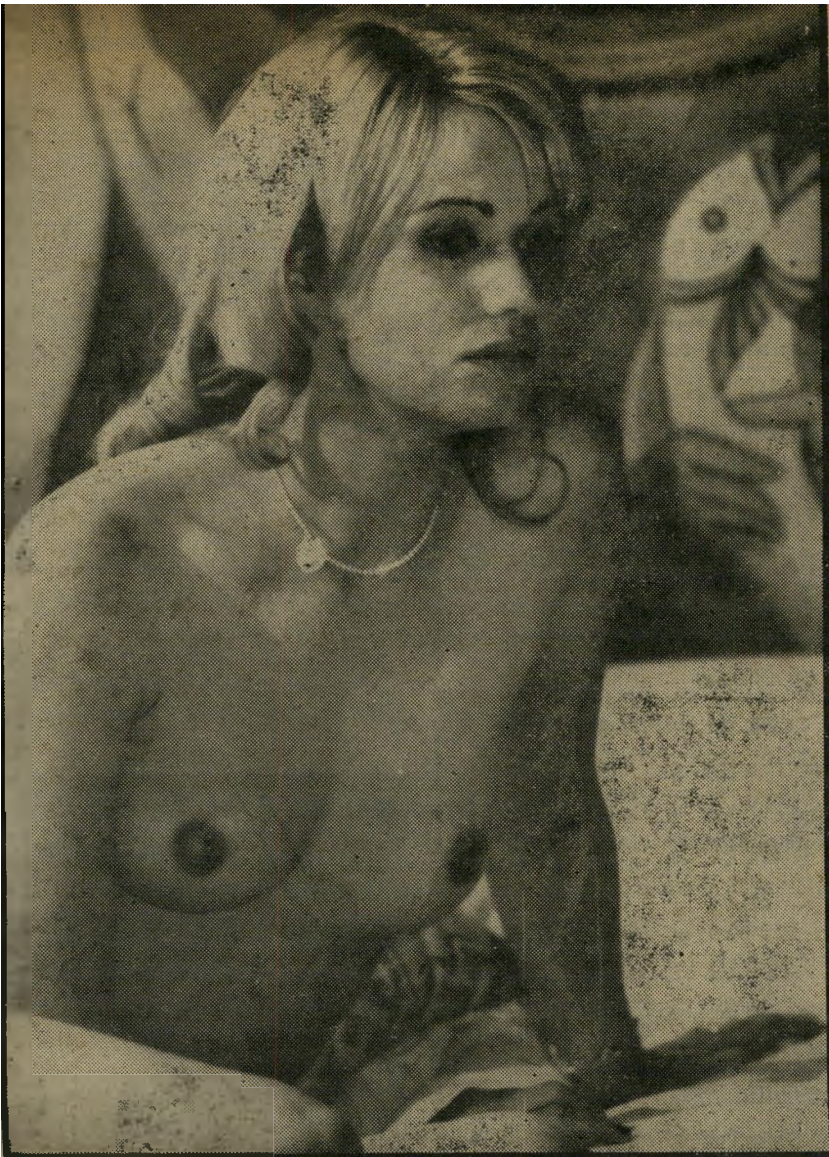
מיו מיו צמחה מן הרחוב הפאריסאי בשנות השישים המאוחרות, כשהגל החדש מצא את כוכבותיו בסן ז'רמן דה פרה.

אחריות, לעמוד בהתחייבויות ולהיות קשור זה. מתחת לקטיפה הרכה מסתתר בסיס של אבן גראניט.

משום כך, קורה לה לא פעם, שהיא אינה רואה עין בעין עם הבמאי. "זהו רגע של חרדה", היא אומרת, "הרגע שבו הרעיונות שלך מתנגשים עם אלה של הבמאי, ואת רואה את עצמך בדמות אחרת משהוא מצפה לראותך. זה הרגע בעבודה כשהגנה עוד רגע והרוטב כולו עשוי להתהפך על הסיר שבו הוא מתבשל. חשוב ביותר שיהיה לה כח שיכנוע. שחקנית צריכה תמיד לעמוד על שלה, אחרת היא מחוסלת. במאי אינטליגנטי מבין מתי השחקנית שלו כנה, ויודע שבכנות שלה היא תורמת לאמת של הדמות."

היא שמה שיצאה מתדמיתה הראשונה של המודנבת המצחיקונה, אם כי מודה שלעולם לא תהיה מיתוס כגרטה גארבו או ג'ון קראפורד. היא מעדיפה להיות גמישה יותר, ולשמור על קשר עם הקולנוע הצרפתי הצעיר.

פעם היתה מאבדת את העשתונות בין הפקה אחת לשנייה: "כשאת גומרת כמה שבועות של הסרטה עם צוות קבוע של אנשים מסוימים, ועם דמות שחדרה מתחת לעורך, את מאבדת קשר עם העולם. לפתע

מיו מיו ב"מארש הניצחון" של מארקו בלוקיו מנוכחות לשחקנית

לאשת־איש כיעוד, ומחפשת קאריירה עצמאית משלה. היא רוצה להיות סופרת, לספר על חייה ועל חיי האנשים בסביבה. לאחר שהיא משמשת כאומנת למישפחה של פועלים, כדי לפצות על חובותיה ה־כספיים של מישפחתה, היא מחליטה שיש לה מה לתרום לעולם מעל ומעבר למה שמצפה ממנה גבר אחד. נושא נשי זה קסם, באופן טבעי, למפיקה

אוסטרלית כשהבמאית, התסריטאית וה־מפיקה — כולן נשים. זהו מבט לאחור, לסוף המאה התשע־עשרה, כאשר גיבורת הסרט אינה אלא הלוצת הפמיניזם בחברה הויקטוריאנית ובמישטר הפיאודלי. הסיפור, שעובד מספר אוטוביוגרפיה של הסופרת מיילס פראנקלין, מספר על ברווזון מכוער בשם סיבילה, ההופכת ל־ברבור ולסופרת עצמאית.

מיו מיו (עם מרייה שניידר) ב"חיים חדשים" כמו קוקסינל מטפס על עץ

את מרוקנת. לא מוצאת את הצפון. למדתי לקחת את עצמי בידיים ובהפסקות שבין לצלול לתוך עצמי. להקדיש זמן ל־שתי בנותי, לעשות את עבודות הבית, לבשל לחברים ולטפל בעציצים. כשביום אחד ראיתי בגן קוקסינל אחד מטפס על עץ, נדמה היה לי שראיתי את בנותי בראי. למה? איני יודעת."

סרטים

האוסטרלית משתחררת

עשר השנים האחרונות הטיבו עם ה־קולנוע האוסטרלי. תמיכה ממשלתית ב־תעשייה הגיבה יותר ממאה ועשרים סרטים מהם נראו גם כמה בישראל, כמו המסביבה של דון או פיקניק בצל ההור. כל אחד בסוגו היוו דוגמא טובה למה שהיבשת הרחוקה יכולה להציע, כשסכף זורם ל־תעשייה.

בפסטיבל קאן, השנה, הציגה אוסטרלית שני סרטים שונים זה מזה מאוד: ברייקר ומוראנד של ברוס ברספורד, סרט עשוי היטב על גבול המחויבות המוסרית של אדם במלחמה, סרט שעורך פולמוס ביחס לעמדתו הפוליטית, אבל עורר התפעלות במיקצועיות וברמה הטכנית שלו. סרט אחר, העומד להיות מוצג בישראל, הקאריירה המזהירה שלי, נתן ביטוי ל־מקומה של האשה בתעשיית הסרטים ה־

לא היה לה עבר להתפאר בו ולא יוחסין או שם מבית אבא. בין כה וכה הוריה נפרדו ואמה נמנתה עם רוכלי השוק, כ־שה האל עדיין עמד על תילו. לכן, היא טוענת, אין לה כל געגועים לעבר. גם אינה חשה נוסטאלגיה לתקופה שבה היתה מאור שרת, "עם כל הכנופייה". באותה תקופה, היא אומרת, היתה את חיי הרגע בשמחה של חיה צעירה.

אהבת לבזבז. גם היום אינה מתל־הבת מהפקות גראנדיוזיות, ואיננה חולמת על שיבוץ בפרודוקציה הוליוודית. "כ־ש שוכרים אותי לעבודה משלמים לי לפי ערכי. אבל לא הכסף הוא המעניין אותי. בלאו הכי אני אהבת לבזבז אותו על עצמי, על חברים, על דברים חסרי ערך שאני אהבת. אבל אני מעדיפה לבחור את תפקידי לפי רוחי. בנקודה זו לא השתנתי, אמנם, בהתחלה לאוטנר או ברט־ראנד בלייה בחרו בי כי התאמת לדמות מסוימת. אותה נערה, שובבה, חסרת אחריות, לאט, לאט, נוצרה מיו מיו אחרת, וגם הבמאים רואים זאת ומציעים לי תפקידים על בסיס של אמון."

מיו מיו טוענת שדמותה החיצונית מטעה רבים. "כמה מצחיקים, בעיני האנשים, הם רואים אותי מתוקה שכזו, בלונדינית קצת תמימה, קצת פאסיבית, וחושבים שאני באמת כזו. שאיני מסוגלת לשלוט בעצמי, שטות מוחלטת. אני מסוגלת להפתיע, להשתנות מן הקצה אל הקצה. לקחת

ג'רדי דיוויס וסם ניד ב"הקאריירה המזהירה שלי" מוסר ויקטוריאני

מארגרט פינק, שלאחר שלושה סרטים קצרים, עשתה את סירטה הארוך הראשון ב־1974. היא בחרה בבמאית גיליאן ארי־מסטרונג. שנה לא סירטה הארוך הראשון, בהרגשה שהנושא קרוב יותר ללבה של אשה מאשר ללב במאי ממין זכר. אך,

כשמישפחתה, מישפחת איכרים, נתונה במצוקה שולחים אותה הוריה לבית סבתה, באחוזה מפוארת. שם היא מגלה את ההנאה שבמותרות ואת הפיתוי שבעושר. יחד עם יחסיה הסוערים המתפתחים והולכים עם בעל־אחוזה עשיר, היא מסרבת להפוך